

час і зусилля, працюючи із практикантами у школі. Обов'язки керівників практики часто доручаються молодшим викладачам, або студентам випускного курсу. Сумним результатом такої політики всередині університету дослідники вважають те, що керівники педпрактики не мають формальної влади для впровадження організаційних змін, необхідних для її покращення. Тому на конференціях звучать заклики визнавати роботу університетських професорів у ШПР такою, що дає їм можливість для службового підвищення та теньюеру.

Часто проблемою є проведення спільних досліджень у школах професійного розвитку вчителями та викладачами вузів та публікація їх результатів. Вважається, що саме педагогічні коледжі ініціюють проведення досліджень у ШПР, їх іноді звинувачують у нав'язуванні власних планів, у тому числі дослідницьких, школам. Мотивуються такі звинувачення тим, що викладачі університету більше зацікавлені у проведенні досліджень і публікації їх результатів, оскільки від цього залежать їх просування по службі, статус, додаткова платня, гранти університету на проведення досліджень. Отримавши фінансування на дослідницьку роботу у ШПР, викладачі використовують школу як майданчик для свого подальшого академічного успіху, а опублікувавши результати, залучаються до інших проектів.

Інші проблеми пов'язані з розподілом часу, ресурсів та фінансування ШПР закладами-партнерами. Ця модель підготовки майбутніх вчителів загалом коштує університету та шкільному округу більше, потребує більше часу та персоналу, ніж традиційна модель педагогічної практики студентів-майбутніх вчителів.

Отже, за роки свого існування ШПР міцно утвердилися у системі освіти Сполучених Штатів, постійно розширюється коло завдань, які вони намагаються вирішити. Педагоги США переконані, що для того щоб школи професійного розвитку спричиняли зміни на краще і у школі, і у програмі підготовки вчителів в університеті, потрібні зусилля усіх учасників партнерства, тож зв'язок між університетом та школою не повинен перериватися.

Ніна Нікольська, к.п.н.

*Інститут педагогіки НАПН України
м. Київ*

ПОЛІКУЛЬТУРНІ ОРІЄНТИРИ У ПІДГОТОВЦІ ВЧИТЕЛІВ ЯК ТЕНДЕНЦІЯ РОЗВИТКУ ОСВІТИ У США

Метою дослідження є дослідити підготовку вчителя у середніх навчальних закладах США до навчальної діяльності у полікультурному середовищі.

У сучасному світі суспільству неможливо функціонувати без висококваліфікованих спеціалістів, тому сучасна освіта у всіх країнах світу має важливе значення. Освіта є базою для підняття економічного рівня

країни, впливу на культуру та самопізнання народу. Професійна діяльність американських педагогів стає дедалі важчою у зв'язку з різним етнічним та соціальним походженням учнів, різноманіттям мов, культур, стилів навчальної діяльності, а також індивідуальних вподобань та потенціалу. В той же час спостерігається зниження рівня успішності серед учнів етнічних меншин. Невдачі у навчанні часто підштовхують учнів різноманітного етнічного походження, афроамериканців та мексиканців до припинення навчання у школі та втрати можливості отримати атестат про повну середню освіту. Виявлено, що основні причини виникнення зазначених вище проблем високий рівень бідності серед етнічних меншин, нерівний доступ до освіти, а також низький рівень очікувань у вчителів від учнів іншого мовного та культурного походження. Якість освіти, яку отримують школярі, прямо залежить від особистісних характеристик і кваліфікації вчителя. Щоб краще задовольняти потреби сьогodнішніх учнів, вимоги та очікування щодо підготовки вчителів продовжують рости, в той час як фінансування шкіл зменшується. Простіше кажучи, сьогodні вчителі повинні працювати максимально віддаючись роботі, а отримувати менше, що призвело до зниження інтересу до викладання серед молоді та до браку ліцензованих педагогічних фахівців. Сукупність всіх цих факторів є серйозною проблемою для педагогічної професії в цілому, не кажучи вже про підготовку вчителів.

Відповідно до реформи американської системи початкової і середньої освіти більш широким пріоритетом є підготовка компетентних спеціалістів, здатних надихнути молодь, реалізувати свій потенціал і передати їм навички, необхідні для досягнення успіху в коледжі і на робочому місці. Країні потрібні програми підготовки, які готують педагогів, які не тільки розуміють і здатні задовольнити різноманітні потреби сучасної молоді, але і можуть викладати, оцінювати зміст, які учні XXI-го століття повинні вивчити та практично використовувати у полікультурному середовищі.

Нові Стандарти Національної Ради з Акредитації Освіти Вчителя за 2009 рік визначили набір знань і вмінь, якими повинні володіти майбутні вчителі для отримання ліцензії на вчительську діяльність. Відповідно до наступних запитів суспільства та стандартів, у підготовчих програмах для викладацької діяльності у полікультурному середовищі мають враховуватися наступні завдання: 1) навчати студентів культурі різних расових і етнічних груп; 2) забезпечити вивчення мов етнічних меншин 3) створювати умови для оволодіння навичками роботи з культурно-різноманітними учнями.

Отже, при підготовці компетентних вчителів для роботи у полікультурному середовищі необхідні цілеспрямовані зусилля і партнерство між усіма системами, які стосуються галузі освіти та спрямовані на задоволення індивідуальних та національних потреб, ефективно та впливатимуть на якість підготовки майбутніх учителів.